

Från våra vänner på landsbygden.

När den 20.

Om den upprörande sjöolyckan vid Lausholmar är undertecknad, efter ett samtal med den öfverlevande Gardstedt vid Hägdarfve, i tillfälle att meddela närmare detaljer

Fiskarne utgingo, som förut nämnts, från Djupdy fiskläge i fredags e. m. för att sätta strömmingsgarn. I den orkanlika stormen som stack upp på kvällen blef det ett riktigt kraftprof för samtliga fiskare att bärga sina garn, för de flesta deras dyrbaraste lösöre. Gardstedt och hans kamrater sågo sig nödsakade, då storm och sjö tilltogo alltmera, att släppa 13 af sina garn då krafterna allimer började tryta och sätta till segel. Gardstedt kunde i den svåra stormen och sjögången ej ensam göra detta och han kunde ej erhålla någon hjälp af sina utmattade kamrater. Under sådana förhållanden sågo de olyckliga sig nödsakade att med endast hjälp af årorna söka sig i land, och de så godt som länsade med vinden tills de upptäckte bränningar förut då Gardstedt sporde de andre: »Hvad tror ni om detta, kamrater, det ser betänkligt ut», då Pettersson svarade: »Ja vi se vår graf före oss, vi få bli här». I detsamma kantrade båten. Gardstedt lyckades efter stora ansträngningar komma upp på kölen och åter välta båten på rätt köl igen, och det lyckades Pettersson och Gardstedt att komma i densamma men däremot var Gardell borta.

De båda kvarvarande lyckades med stora ansträngningar hålla sig fast, då båten dref mot land, öfverallt spolade brottsjörarne öfver de olyckliga och då båten landade befanns P. vara död, han hade tvenne gånger tillspott kamraten om han ännu var vid lif, den sista gången med rosslande röst: »Ja nu dör jag». Kort därefter flöt Gardells lik i land.

Den öfverlevande som var alldeles utmattad måste i sitt genomvåta tillstånd lägga sig i båten utan något annat än ett genomvått täcke till skydd mot storm, regn och köld och insomnade en kort stund hvilket något återgaf honom hans krafter.

Den öfriga tiden af den hemska natten till fram på dagen, då han observerades från land, måste Gardstedt i bara strumpan vandra af och an på holmen, tills en båt från Nabbens fiskläge förde honom i land dit i mycket medtaget tillstånd, med fötterna så svullna att han ej kunde stå på dem. I fjorton timmar hade den olycklige måst kämpa i storm, regn och mörker.

I går fördes de båda förolyckade till sitt sista hvilorum. — Den långa processionen föregicks af Nårs och Lau likvagnar. Jordfästningen förrättades i socknens kyrka och församlingens kyrkoherde höll ett gripande grifttal.

Frid öfver de bådangångnas stoft.

H.